

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4ECdo/11/2014
Identifikačné číslo spisu:	1712217865
Dátum vydania rozhodnutia:	20.01.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Eva Sakálová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1712217865.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného JUDr. I., N. C., proti povinnému Mgr. Ing. N., bývajúcemu v W., pôvodne podnikajúcemu pod obchodným menom Ing. N., s miestom podnikania D., IČO: XX XXX XXX, pre vymoženie 241,20 Eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 1 Er 2903/2012, o dovolaní povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. apríla 2013 sp. zn. 18 CoE 120/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Oprávnenému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Pezinok uznesením z 13. februára 2013 č.k. 1 Er 2903/2012-10 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, keď vychádzal z § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti, v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej len „Exekučný poriadok“). Poukázal na to, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava V z 5. marca 2010 č.k. 8 C 194/2008-4 bola navrhovateľovi Ing. Bc. N., IČO: XX XXX XXX, D., uložená povinnosť zaplatiť odporcovi náhradu trov konania. Zo živnostenského registra mal preukázané, že obchodným menom navrhovateľa bolo Ing. N. a tento ukončil svoju činnosť k 7. januáru 2009. Podľa názoru súdu prvého stupňa samotný zánik živnostenského oprávnenia fyzickej osoby podnikateľa pred alebo po začatí konania nemá vplyv na jeho spôsobilosť byť účastníkom konania v spore, ktorý vznikol z jeho podnikateľskej činnosti. Tento subjekt však musí byť presne označený tak, ako to vyžaduje § 157 ods. 1 O.s.p. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave, rovnako ako rozsudok Okresného súdu Bratislava V uvádza v záhlaví pri označení navrhovateľa nepresné obchodné meno, zároveň v záhlaví oboch rozhodnutí chýba uvedenie mena a priezviska fyzickej osoby navrhovateľa, ktorá je podľa § 7 ods. 1 Občianskeho zákonníka spôsobilá na práva a povinnosti. Keďže povinný, tak ako je uvedený v exekučných tituloch nie je existujúcim subjektom, súd žiadosť o udelenie poverenia zamietol.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie povinného uznesením z 30. apríla 2013 sp. zn. 18 CoE 120/2013 uznesenie Okresného súdu Pezinok z 13. februára 2013 č.k. 1 Er 2903/2012-10 zrušil a vec mu vrátil na

ďalšie konanie. Svoje rozhodnutie zdôvodnil citáciou § 39 ods. 1 Exekučného poriadku, § 157 ods. 1 O.s.p., § 8 Obchodného zákonníka, s poukazom na výpis zo Živnostenského registra Obchodného úradu Pezinok č. XXX-XXXX, z ktorého vyplýva, že obchodným menom podnikateľa je Ing. N., s miestom podnikania D., IČO: XX XXX XXX. Tomuto označeniu účastníka konania zodpovedá i označenie navrhovateľa v rozsudku Okresného súdu Bratislava V z 5. marca 2010 č.k. 8 C 194/2008-104. Označenie navrhovateľa v rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 21. novembra 2011 sp. zn. 11 Co 283/2010 neobsahuje údaj o pridelenom IČO a miesto adresy miesta podnikania je uvedené bydlisko Ing. N., čo je zrejme dôsledkom ukončenia podnikania a nepreberaním zásielok na tejto adrese. V oboch prípadoch však ide o presné označenie účastníka, ktorým je (bez ohľadu, či je oprávnenou osobou k podnikaniu alebo nie je podnikateľom) fyzická osoba Ing. Bc. N., ktorú je možné stotožniť s osobou bývalého podnikateľa podnikajúcim pod obchodným menom Ing. N., s miestom podnikania D., IČO: XX XXX XXX. Zdôraznil, že účelom sledovania požiadavky presného označenia účastníka je práve nemožnosť vyvolania zámeny v osobách účastníkov konania a túto požiadavku oba exekučné tituly spĺňajú. Odvolací súd mal za nepochybné, že Ing. Bc. G. už pod obchodným menom Ing. N. nepodniká, ale uvedená okolnosť je, s ohľadom na jeho zodpovednosť celým jeho majetkom za dôsledky jeho podnikateľských aktivít, bezvýznamná. Odvolací súd vzhľadom na uvedené konštatoval, že v danej veci nejde o nespôsobilý exekučný titul a tento (oba súvisiace rozsudky) považoval za perfektný a spôsobilý vynútiť uloženú povinnosť na osobe Ing. Bc. N..

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal povinný dovolanie. Dovolanie odôvodnil odňatím možnosti konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p., keď okresný súd mu nedoručil uznesenie z 13. februára 2013 č.k. 1 Er 2903/2012-10 ani odvolanie oprávneného smerujúceho proti označenému uzneseniu. Dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu považoval za zmatečné a nespravodlivé. Mal za to, že konanie prvostupňového ako aj odvolacieho súdu odporuje požiadavke na spravodlivosť súdneho konania podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Žiadal uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Oprávnený navrhol dovolanie povinného zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodoval uznesením. Pokiaľ dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydanému v tejto procesnej forme, je tento opravný prostriedok prípustný, ak smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo uzneseniu, ktorým odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.).

Dovolanie je v zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky; citované ustanovenia sú v znení účinnom do 31. decembra 2014.

Keďže v prejednávanej veci je dovolaním napadnuté zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu, nie je v zmysle § 239 O.s.p. dovolanie proti nemu prípustné.

S prihliadnutím na námietky dovolateľa a tiež vzhľadom na zákonnú povinnosť dovolacieho súdu (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z väd uvedených v § 237 O.s.p. (v znení účinnom do 31. decembra 2014) je dovolanie prípustné (teda aj dôvodné) proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku aj uzneseniu) ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Vady v zmysle § 237 písm. a/ až e/, g/ dovolateľ nenamietal, tieto v dovolacom konaní ani nevyšli najavo.

Povinný v dovolaní tvrdil, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. tým, že mu nebolo doručené uznesenie súdu prvého stupňa, odvolanie oprávneného a rozhodnutie odvolacieho súdu je zmätočné.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Vada konania vymedzená v citovanom § 237 písm. f/ O.s.p. je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Podľa názoru dovolacieho súdu nemožno v prejednávanej veci o takomto porušení hovoriť. Exekučný poriadok v druhej hlave pod názvom Exekučné konanie (§ 36 a nasl.) upravuje postup súdu, súdneho exekútora a účastníkov konania pri nútenom výkone judikovaného práva. Je nepochybné, že návrh na vykonanie exekúcie sa povinnému nedoručuje a v štádiu konania o vydanie poverenia exekučný súd nemôže zohľadňovať žiadne tvrdenia povinného a vychádza iba z tvrdení oprávneného uvedených v návrhu a z exekučného titulu (§ 44 Exekučného poriadku). A tak v tomto štádiu exekučného konania nevyplyva pre súd povinnosť doručovať povinnému jeho rozhodnutia, či iné písomnosti. Až upovedomenie o začatí exekúcie je úkon súdneho exekútora, ktorým sa povinný dozvedá o začatí exekúcie (§ 47, § 48 Exekučného poriadku). V prejednávanej veci z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že k takejto procesnej situácii nedošlo, keď súd prvého stupňa už podanú žiadosť súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, považujúc označeného povinného za neexistentný subjekt. Odvolací súd nepovažoval tento záver za správny a preto uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Svoj právny názor náležitým spôsobom v súlade s § 157 ods. 2, § 211 ods. 2 O.s.p. vysvetlil.

Vzhľadom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že súdy svojim postupom (odvolací súd ani svojim rozhodnutím) neporušili žiadne procesné ustanovenie majúce za následok odňatie možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie povinného podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

V dovolacom konaní procesne úspešnému oprávnenému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti povinnému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd mu však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, nakoľko v súvislosti s týmto konaním žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.